

RULE OF THE AURORA KING

Nisha J. Tuli

Översättning Anna Thuresson

Lovereads

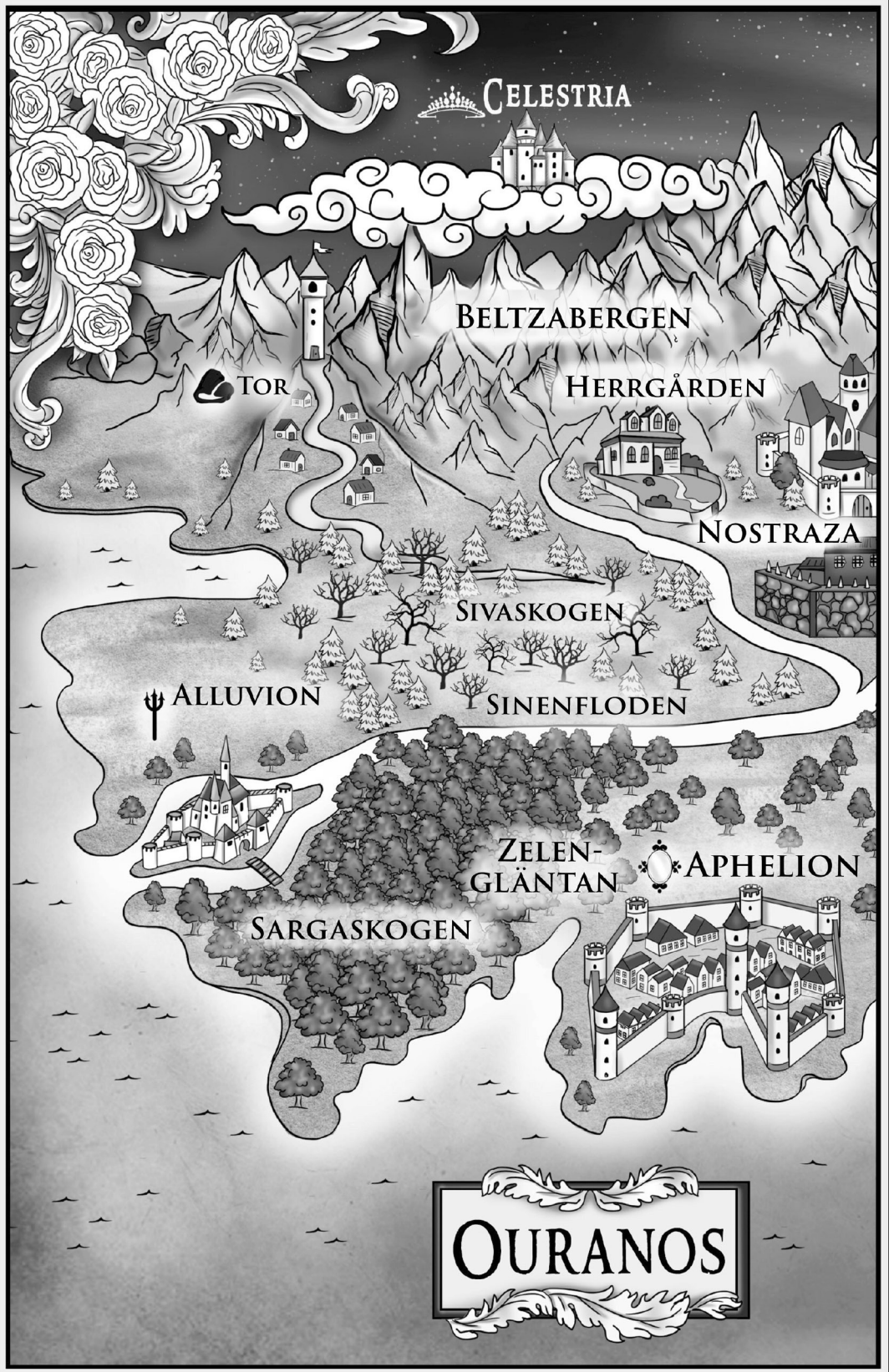

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.lovereads.se

Copyright © Nisha J. Tuli 2023
Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and
Sebes & Bisseling Literary Agency.”
Omslagsdesign: Miblant.com
Omslagsbilder: Shutterstock & Envato Elements
Svenskt omslag: Ilse-Mari Berglin
Tryckt hos ScandBook EU, 2024
ISBN 978-91-89-59112-7

*Till varenda kvinna som fått höra att hon är för vild. För impulsiv.
För mycket. Måtte du alltid förbli sådan.*

NÅGRA ORD FRÅN FÖRFATTAREN

Välkommen tillbaka till kontinenten Ouranos! Hoppas att du ser fram emot att kasta dig över Lors berättelse igen och få veta hur det går.

I den här boken kan du vänta dig mycket ångest och trånande, och kanske att du vid ett eller ett par tillfällen kommer vilja kasta den i väggen? Förlåt, men oroa dig inte, jag lovar att allt kommer vara värt det.

Triggervarningar är ungefär desamma som för första boken, men om du vill läsa igenom dem hittar du dem på min hemsida, nishajtuli.com.

Tack igen!

Hälsningar

Nisha

KAPITEL ETT

LOR

NUTID: AURORA

Jag slungar iväg vassen så hårt jag kan och missar Auroraprinssens huvud med en hårsman. Han lyfter armarna i försvar, och vassen exploderar mot väggen så att porslinskärvorna regnar över honom. Jag slänger mig mot bordet och försöker rycka åt mig en liten kristallskål, men han hinner ikapp, den ena stora handen fattar tag om min handled och den andra landar om min hals. Han knuffar in mig i väggen så hårt att jag stönar till.

”Sluta med det där”, väser han, med ansiktet så nära mitt att jag känner hans varma andedräkt mot läpparna. Vi står inne i mitt sovrum – nej, mitt *fängelse* – i ett hus någonstans mitt i Vakuum, i utkanten av Aurora. Utanför skymtar berg och en oändlig midnattshimmel, som ströslas av stjärnfall och regnbågsfärgade strimmor.

Det är nästan fem veckor sedan Amya och Mael bröt sig in i Aphelion och hämtade hit mig, och sedan dess har de hållit mig instängd här och vägrat att släppa ut mig. Först var jag övertygad om att jag skulle tillbaka till Nostraza, men mitt öde fortsätter vara mer komplicerat än så. I stället hålls jag fången i det här

överdådiga rummet där de konstant försöker fråga ut mig. Jag grunnar konstant på logistiken i en flyktplan, fast jag vet inte vart jag skulle ta vägen. Vi omges av livsfarlig skog så långt ögat kan nå, och ännu mer livsfarliga berg.

”Jag säger ingenting förrän du låter mig träffa Willow och Tristan”, säger jag för tusende gången, eller kanske miljonte vid det här laget. Det är flera veckor sedan jag tappade räkningen.

”Inte förrän du svarar på mina frågor. Jag har andra sätt att få dig att prata, intern”, säger Nadir och blottar tänderna, och de där mörka, omtumlande och norrskensfyllda ögonen blixtrar av ilska. Färgerna som virvlar i hans irisar blir nästan hypnotiska. Han böjer sig närmare, så att det enda som återstår mellan oss är den ständiga muren av raseri. Det kliar i huden när han kommer så nära, det är som om långa band glider fram i blodet.

”Gör det då”, snäser jag tillbaka. Han har hotat mig i flera veckor, och jag fattar inte vad som hindrar honom från att genomföra det han tjarar om. Så jag fortsätter provocera, försöker pusha honom över gränsen. Se hur långt jag kan ta det.

Jag menade det jag sa. Han *tror* att han vet något och kanske har han rätt i sina misstankar, men jag tänker inte bekräfta något alls förrän jag fått veta att min bror och min syster lever.

Och till och med då kan den här prinsen glömma att han ska få ur mig något.

Han spänner käken, men något tveksamt flackar till i blicken, så hastigt att jag kanske bara inbillade mig.

”Gör det”, hånar jag honom medan greppet om halsen hårdnar, nästan så att det börjar kännas farligt.

Jag spänner blicken i honom, fast besluten att han aldrig ska få se min rädsla.

Han ska aldrig komma åt mig.

”Visa hur du ska få mig att prata, du mäktiga prins. Jag lovar att det inte finns något du kan göra som jag inte redan har överlevt.”

”Sluta, Nadir”, säger Amya, som kommer in i rummet och ser ogillande på oss. ”Sådär kan du inte göra mot henne.”

Nadir vänder sin ursinniga blick mot sin syster, men hon rör inte en min. Jag börjar lära mig att hon mestadels är immun mot sin brors temperament och gör en mental anteckning att be henne om tips.

Hon har på sig en lång svart kjol med en slits som visar ben i tigha, svarta skinnbyxor, ihop med en ärmlös korsett snörad framtill med lila spets. Fingerlösa handskar pryder händerna och det svarta håret, med slingor i olika färger, är uppsatt i två slarviga knutar.

Hon sätter sig på en svart sammetsstol och lägger benen i kors, fullkomligt oberörd av omständigheterna kring scenen hon precis har avbrutit. Nadir och jag blänger på varandra, stämningen i rummet riktigt sprakar och vi drar lika spända, ilskna andetag båda två.

”Jag har sänt bud till Nostraza”, säger hon, vilket får oss båda att bara stirra på henne.

”Amya”, morrar han, och den där knepiga känslan glider igenom mig igen.

Hon håller upp sin nätta hand. ”Ingen fara. Jag var diskret.”

”Om far får veta att hon är här ...”

”Det får han inte”, säger hon, och hennes egna norrskensspräckliga ögon blixtrar till när hon till slut tappar fattningen. ”Jag vet vad som står på spel. Behandla mig inte som ett barn.”

”Hade du tänkt släppa mig, eller ska jag stå kvar här med din hand om halsen medan ni småpratar?” frågar jag.

Nadir ser på mig igen, nu obeslutsamt. Han vill göra något drastiskt. Han börjar tappa tålamodet, det är så uppenbart att han är på bristningsgränsen, redo att tippa över.

Men han kan gott få vänta. Jag skulle inte ha något emot att ge honom en knuff.

Våra blickar smälter in i varandra och samma känsla, som om något rör vid mig under huden, stiger till ytan igen. Det här skulle jag aldrig säga högt, men jag kan inte låta bli att märka att det bara händer när jag är med honom. Jag vill inte tänka på vad det skulle

kunna betyda. Jag *vet* inte vad det betyder, men alldeles säkert inget annat än problem. Han tvekar ett ögonblick till, innan han äntligen släpper min hals.

”Sluta att kasta massa jävla saker”, säger han, tillräckligt lågt och giftigt för att jag ska få rysningar nerför ryggraden. ”Annars kedjar jag fast dig i källaren med mina *husdjur*.” Den ondskefulla glimten i ögonen antyder att de där *husdjuren* snarare är monster än gulliga kelgrisar.

Han backar, med blicken på mig som ett lystet rovdjur, redo att slita mig i stycken vid minsta tecken på provokation. Jag spänner demonstrativt blicken i honom, kliver ut ur hans skugga, och innan han hinner stoppa mig snappar jag åt mig samma kristallskål och sular den i vägen.

Med ett rungande kras går den i tusen bitar, och jag vänder mig mot honom med ett triumferande leende och slänger håret över axeln.

Jag fladdrar oskuldsfullt med ögonfransarna. ”Vad var det du sa?”

Hans ögon blir så mörka att de svartnar helt, de virvlande ljusen dimmas ner till kolsvarta polar, djupa nog att drunkna i. Den där dragningen strömmar till igen, som en rabiatt demon som försöker slita sig fram under huden. Varför påverkar hans ilska mig såhär?

Amya lägger handen för munnen och försöker dölja ett leende, medan jag ser överlägset på prinsen. Han klampar ilsket fram till mig och tar tag i min handled igen.

”Jag varnade dig”, säger han och drar med mig tills jag nästan snubblar, så att jag måste ta stöd med handen mot hans stadiga bröst.

”Vänta! Jag vill höra vad hon fick veta från Nostraza. Lever Tristan och Willow?”

Nadir slänger runt mig så att jag hamnar med ryggen mot hans bröstorg och hans arm som ett skruvstöd runt midjan, och så landar handen över min mun.

”Berätta inget för henne”, säger Nadir till sin syster, som var på

väg att svara på min fråga. ”Skärp dig nu, Amya. Gör det inte.”

Hon snörper ihop läpparna till de kvävda ljuden av mina protester.

”Låt mig berätta för henne”, vädjar hon, och prinsessan stiger pyttelite i graderna för mig.

”Nej”, morrar han. ”Jag varnade henne.”

Han hivar upp mig och jag fäktar mot järnbandet om midjan. Han snor runt med mig och går bort till dörren medan jag försöker slingra mig ur hans grepp, sparkar med benen och försöker sikta på hans smalben. Eller kanske någon ännu känsligare kroppsdel.

Men han är ju högalv och otroligt stark, så jag hade lika gärna kunnat slåss mot ett järnstäd med personligheten hos en kaktus.

Vi kommer ut i korridoren och möter Mael, på väg mot mitt rum. När han får syn på oss trycker han sig mot väggen och släpper fram oss. ”Jag ser att allt går bra.”

”Håll käften”, säger Nadir medan vi fortsätter krångla oss fram genom korridoren, men så stannar han. Jag kränger och viftar fortfarande vilt när han vänder sig om, och så igen, som om han inte kan bestämma sig för vart han ska gå.

”Något problem?” frågar Mael, som lägger armarna i kors över den breda bröstkorgen. Han bär sin vanliga smidiga skinnrustning, det svarta håret är kortklippt och den mörkbruna huden glänser under en rad av små kristallkronor i taket. Amya står bakom honom, med ett uppenbart flin som hon försöker dölja.

”Vi har inga fängelsehålor i det här huset”, säger Nadir, som om detta faktum precis slagit honom och det är alla andras fel. Så mycket för det där hotet om att låsa in mig med sina *husdjur*.

”Det är inte riktigt den sortens hus”, säger Amya. ”Det var hela poängen när vi byggde det.”

”Det var innan jag hade insett att vi skulle inhysa en fånge som beter sig som ett rabiessmittat *barn*”, morrar han, och jag skrattar skadeglatt, vilket bara gör honom argare.

Prinsen så gott som vrålar av frustration, sparkar upp dörren längst bort i korridoren och bär in mig i ett enormt sovrum med

en gigantisk säng under en lång fönsterrad, där norrskenet målar himlen i färgrika stråk.

Även om Aphelion visade sig vara allt annat än den fristad av förgylld skönhet som hovet utgav sig för, så suktar jag efter den klarblå himlen så som blommor suktar efter solen. Den här deprimerande kanvasen i grått och mer grått väcker liv i minnena av de tolv år jag knappt lyckades överleva under samma dystra himmel.

Allt i rummet är svart, förutom enstaka färgstrimmor i mattor och möbler – karmosin och violett och smaragd.

Just det, de två jättelika, fluffiga vita hundarna framför brasan också, som lojt lyfter på huvudena när vi kommer in. De mörka ögonen iakttar oss slugt och nyfiket. Jag tror att de är hundar – de är stora som vargar som skulle kunna sätta i sig små barn till middag. Var det de här husdjuren han menade? Så farliga ser de inte ut. De är faktiskt rätt gulliga, om man ignorerar det faktum att de antagligen skulle kunna bita huvudet av mig i en enda tugga.

Plötsligt kröker den ena på överläppen och ett lågt morrande mullrar från strupen, med den alldeles för intelligenta blicken fixerad på mig.

Okej, det var inget. Definitivt väldigt farliga.

Nadir släpar mig över golvet medan Amya och Mael utbyter en försiktig blick.

”Nadir”, säger Amya milt.

”Inte nu”, svarar Nadir, skarpt. Ett ögonblick senare skjuter färgglada band ut från hans händer och binder ihop mina handleder. De känns inte mot huden men jag kan inte dra isär händerna, som om jag kedjas fast av testar av luft.

Mael höjer på de mörka ögonbrynen och det är tydligt att han vill säga något, men han biter sig i tungan medan Nadir binder mina handleder till sängstolpen med fler strängar av sin färgmagi. Hade mitt främsta mål inte redan varit att slita hjärtat ur kroppen på honom och mata de där hundarna med det skulle jag kanske ha kunnat erkänna att hans kraft är ganska vacker.

När han är nöjd med sitt verk så backar han med ett självgott

leende och lägger de muskulösa armarna i kors. Han bär sin vanliga uniform, en snäv svart skjorta och byxor, allt skraddarsytt efter hans kropp med irriterande perfektion.

”Ditt svin”, väser jag och drar i bojorna. ”Släpp loss mig.”

Nadir tränger in mig mot sängstolpen, ställer sig så nära att det bara är våra spända andetag som separerar oss. ”Jag sa ju att det skulle få konsekvenser om du kastade något mer.”

Jag rycker i mina bojor, fnyser ilsket och får trycka ner impulsen att spotta på honom. Sparka honom. Skalla honom. Vad som helst. Jag är så frustrerad och arg och less på den här skiten.

Ingen kan någonsin bara låta mig vara fri.

”Och jag sa ju att jag inte tänker samarbeta med dig förrän du för hit mina vänner”, snäser jag.

Jag håller fortfarande våra familjeband hemliga, med förhoppningen att kunna skydda mina syskon från det som jag misstänker att prinsen vill ha.

”Tror du att du kan skrämma mig? Jag överlevde tolv år i det där jävla fängelset som du har, medan du låg och sov på tjusiga sidenlakan och struttade runt i tjusiga kläder. De där hundarna har säkert haft det bättre än jag.”

Den här gången spottar jag faktiskt, men han lyckas komma undan så att min saliv landar på golvet i ett enda antiklimax.

”Du satt i det där fängelset för att du hade begått ett brott”, säger han.

”Jag var ett barn!” skriker jag, så högt att rösten spricker. ”Jag hade inte gjort någonting, ditt jävla monster!”

”Du ska kalla mig för ’ers höghet’”, väser han, och karmosinröda strimmor virvlar i ögonen.

”Du är *inte* min prins.” Jag spottar fram det, försöker ingjuta orden med de bottenlösa djupen i min avsky.

Aldrig i livet att jag skulle krypa för den där pompösa alvjäveln.

”Du är en invånare i Aurora.”

”Dra åt helvete. Det är jag inte alls, och jag skulle hellre dö än att kalla dig för det.”

Hans näsborrar fladdrar till men han svarar inte, vänder på klacken och vinkar med sig Amya och Mael. Vid dörren stannar han.

”Om du fortsätter med den här skiten får Morana och Khione gärna pli på dig.”

De fluffiga odjuren framför brasan lystrar till vid ljudet av sina namn, och visst ser de rätt oskyldiga ut, med den tjocka och vita pälsen som nyfallen snö. Men så blottar de sina käftar med sylvassa tänder, morrar lågt och påminner mig att inte låta mig luras.

Amya ger mig en medkännande blick, som jag inte gengäldar. Hon sov också i sidenlakan och bar fina kläder, medan vi satt och ruttnade i Nostraza. Även om hon är den trevligare av dem, vad nu det ska betyda, är hon inte oskyldig i allt som hände mig och mina syskon.

Dörren går igen och jag ser mig om i rummet. Blicken glider över hundarna, som återigen vilar huvudena mot tassarna, men de är säkert på helspänn inför min minsta rörelse. Nadirs svarta kavaj hänger över skrivbordsstolen i hörnet och den bakre väggen kantas av bokhyllor.

Från andra sidan dörren hör jag Maels, Amyas och Nadirs dämpade röster som bråkar om något. Säkert mig.

Sedan dagen jag kom hit har Nadir förhört mig om vem jag är och vad Atlas ville, men jag har vägrat svara. Jag vet inte vad han tror, eller hur nära sanningen han är, men jag gör det inte lätt för honom. Atlas ville utnyttja mig för den eventuella makt jag besitter, och jag måste utgå från att den här mörka prinsen är ute efter något liknande.

Trött på att stå sjunker jag ner på golvet. Mina magiska handklovar justeras bara tillräckligt för att jag ska kunna sätta mig någotsånär bekvämt.

Jag måste ut härifrån. Inte bara ur det här rummet utan ur det här huset. Problemet är att jag inte har en aning om vart jag skulle ta vägen. Jag har inget hem och inte en krona på fickan. Och jag kan inte bara strosa in i Nostraza och hämta Willow och Tristan. Jag vet inte ens om de fortfarande lever.

Solspegeln sa att jag skulle finna kronan från Heart, fast där är jag ännu mer förvirrad. Finna den var?

Äntligen öppnas dörren och Nadir stegar in, blänger ilsket på mig och slänger igen den bakom sig. Amya och Mael är inte med, och en pytteliten strimma rädsla smyger upp i nacken. Plötsligt blir jag väldigt medveten om att jag inte har en aning om vad den här vilda alvprinsen är kapabel till. Hur rädd behöver jag vara? Kommer han tvinga mig till samma saker som vakterna i Nostraza? Pulsan skenar och jag får handsveit. Jag skulle hellre dö än genomlida något sådant igen.

Ingen här har skadat mig fysiskt, men fortsätter jag käfta emot konstant vet jag att jag är ute på hal is. Men vad skulle det vara för mening med att samarbeta? Jag har nästan ingenting att förlora. Om han planerar att utnyttja mig så som Atlas gjorde är jag jävligt illa ute redan. Den enda makten jag har är hemligheterna jag sitter på och min kapacitet att dingla med dem i utbyte mot Tristan och Willows frihet.

Trots att han tekniskt sett aldrig har skadat mig är det tydligt att prinsen är livsfarlig och skulle kunna döda vem som helst utan att blinka. Han kan koka över när som helst. Hela han utstrålar hotfull makt, med en omisskännlig aura av mörker. Den där knepiga känslan surrar under huden igen, så jag drar ett djupt andetag och försöker trycka ner den.

Nadir går fram till brasan, sätter sig på huk framför sina hundar och kliar dem i pälsen, de lägger sig på rygg och njuter av uppmärksamheten. Det är tydligt att de har en speciell plats i hans hjärta, bilden går inte alls ihop med hans vanliga beteende så jag kommer på mig med att sänka garden. När han är klar reser han sig, men låtsas inte om mig utan försvinner in i badrummet. Jag hör vatten som rinner, jag fnysar till och blåser en hårslinga ur ögonen.

Det är kallt i luften, Auroras oupphörliga kyla som jag minns så väl. Allt är kallt. Luften och himlen och deras jävla *prins*. Jag har på mig ett par mjuka leggings och tjocka strumpor med en svart tröja över. Tack och lov varma och bekväma kläder.

Dörren öppnas igen och jag drar efter andan, för Nadir har bytt om. Han är bar på överkroppen och det blir faktiskt omöjligt att inte drabbas av perfektionen i hans släta, hårda fysik. Kurvorna och groparna av glänsande bruna muskler spelar och buktar när han går bort till skrivbordet, fortfarande utan att bevärdiga mig med en enda blick, och rotar igenom en pappersbunt.

Färgstarka tatueringar täcker huden, virvlar ner över hans bröst och axlar. Han har på sig ett par svarta mjukisbyxor som hänger så lågt på höfterna att det nästan blir skandalöst. Vad i helvete. Är det här en lek för honom?

Han tittar upp, våra blickar möts och jag vänder hastigt bort min, skäms ihjäl att han kom på mig med att stirra. Jag hör honom skratta till, innan han släcker lampan på skrivbordet så att rummet nästan blir helt mörkt, förutom ljuset från norrskenet som skiner in genom fönstret.

”Vad gör du?” frågar jag och kisar mot honom i dunklet. Den tidigare nervositeten över vad han egentligen tänker göra med mig, ensam och bunden i hans sovrum, snörper ihop bröstet.

Norrskenets färger speglas i hans hud, över de höga kindbenen och den markerade käken. Han släntrar över den tjocka mattan som täcker det svarta marmorgolvet, och det är något genant och intimt av skymten av hans bara fötter.

”Jag går och lägger mig, intern. Det börjar bli sent.”

”Jag då?” Jag drar i de magiska repen som binder mig till sängen.

”Vadå du?”

”Du kan inte bara lämna mig såhär hela natten.”

”Jo. Det kan jag. Hur ska du hindra mig?”

Jag blir absolut inte förvånad av svaret. Jag har retat upp honom och nu tänker han utkräva sin hämnd.

”Jag hatar dig”, säger jag, sänker rösten till en hotfull viskning.

”Det har du sagt många, många gånger nu. Som du märker har jag inga problem med det. Jag kommer sova som ett barn, väl medveten om hur mycket du *avskyr* mig.”

Han drar ner överkastet och hånler mot mig där jag sitter på

golvet. Han lägger sig tillrätta, drar upp täcket och suckar nöjt, säkert för att verkligen markera hur bekvämt han har det medan jag sitter här. Det funkas. Jag vrider på mig på det hårda golvet, rumpan har redan somnat och armarna värker av den begränsade rörelsefriheten. Fast det *verkar* i alla fall som att han faktiskt planerar att sova och inte utkräva något slags sjuk hämnd.

Han visslar och båda hundarna reser sig och sträcker ut sig framför brasan, deras ljusa päls lyser i skenet från elden. Först tror jag att de tar sikte på mig. Jag sväljer en nervös klump i halsen, men de går förbi mig, hoppar upp i sängen och lägger sig bredvid sin husse med mjuka grymtanden.

Så klart, till och med hundarna blir bättre behandlade. Det borde jag ha kommit ihåg.

Trots att jag inte längre kan se Nadir, bara konturen av honom under täcket, ger jag honom min mest förintande blick. Som att han kan läsa mina tankar suckar han överdrivet, och vem kunde ana att en odödlig prins kunde vara så jävla småsint?

”Sov sött, intern”, säger han, definitivt med en road ton i rösten.

Jag sväljer morrandet som är på väg ut, vägrar ge honom ytterligare tillfredsställelse medan jag stirrar ut i mörkret och lovar mig själv att jag ska döda honom.

Långsamt och plågsamt.

Jag måste bara bestämma mig för om jag ska döda prinsen eller hans pappa först.

KAPITEL TVÅ

Jag sover bara ryckvis, dåsar till men vaknar så fort huvudet sjunker ner. Att försöka sova i den här obekväma ställningen påminner om de där dagarna jag låg i Gapet, innan Gabriel stal med mig därifrån. Undrar vad min före detta väktare har för sig just nu. Om han vet vart jag tagit vägen eller bryr sig över huvudetaget. Han är säkert överlycklig att slippa mig, efter allt jag ställde till med.

Hela natten igenom lyssnar jag till oregelbundna hundsarkningar blandat med prinsens dämpade andetag. Jag rycker i mina bojor, önskar att jag kunnat kravla upp i sängen och puckla på honom, men han sover vidare, omedveten om mina vändor. Kanske borde jag börja skrika, om så bara för att störa hans skönhetssömn, fast jag kommer fram till att det inte är värt konsekvenserna.

Så småningom övergår himlen från nattsvart till dystert grå och jag blänger, längtar efter värmen i ordentligt solsken och en klarblå himmel. När norrskenet väl drar sig tillbaka för dagen och efterlämnar en nedslående tomhet i skyn, undrar jag återigen varför någon skulle välja att bo på det här stället.

Jag tänker på stränderna i Aphelion. Den varma sanden och vågor som slår. Även om situationen i det gyllene slottet vid havet definitivt var problematisk längtar jag efter känslan av solsken mot huden.

En mjuk knackning på dörren, och så svänger den upp på tysta gångjärn. En kvinna, enkelt klädd, kommer in med en silverbricka i händerna. Jag känner igen henne som en av tjänstefolket, för hon

kommer med måltider till mitt rum också. Det kurrar i magen, och hon sneglar förstulet åt mitt håll.

Hon möter inte min blick utan ställer ner brickan på ett svart träbord framför fönstren. Hon lyfter av ett fat med bröd, bacon, frukt och ägg. Porslin och bestick och krispiga vita servetter. En kanna med kaffe, vars fylliga arom genomsyrar luften.

Precis som i Aphelion är allt tjänstefolk människor. Alver är väl för viktiga för att smutsa ner händerna med triviala uppgifter som matlagning och städning.

När hon är klar med prinsens frukost lämnar hon rummet, men kommer strax tillbaka med två stora silverskålar som hon ställer ner på golvet framför dörren. Morana och Khione hoppar ner från sängen, tassar fram och sticker ner nosarna i maten.

Jag hör ljudet av prasslande lakan och ser Nadir sätta sig upp, underbart rufsigt i det långa håret. I går kväll försökte jag ignorera min reaktion på hans bara, tatuerade överkropp och glänsande bruna hud, men hela hans närvaro fyller rummet med en slags knappt återhållen energi. Han ignorerar mig, kliver upp ur sängen och siktar in sig på sin frukost.

”Tack ska du ha, Brea”, säger han, den formella tonen mycket trevligare än jag någonsin fått höra, och hon nickar.

”Smaklig spis.” Med knäppta händer sneglar hon på mig igen innan hon jäktar ut ur rummet. Jag följer henne med blicken, vill ropa tillbaka henne. Jag vill inte vara kvar här ensam med prinsen. Den här påtvingade närheten, utan minsta barriär emellan oss, gör mig illa till mods på flera olika sätt, som jag helst inte vill undersöka närmare.

Nu när han är vaken känner jag den där närvaron igen, den som kryper under huden på mig och drar i nerverna. Medan han sov fick jag en stunds resnit, men nu när han stirrar på mig får den liv, som när man långsamt blåser upp en bubbla. Jag blinkar och tvingar bort den.

Det där betyder ingenting.

Han lutar sig tillbaka på stolen så att magmuskulerna spelar och

jag gör mitt bästa för att inte lägga märke till spåret av mörkt hår som försvinner under hans låga resår. Han slänger upp fötterna på en annan stol och genomborrar mig med sin enerverande blick, medan han lyfter kaffekoppen och tar en ljudlig klunk.

Jag slickar mig ofrivilligt om läpparna, följer hans rörelser och praktiskt taget känner smaken av den aromatiska brygden på tungan.

”Hungrig, intern?”

Mina näsborrar fladdrar och jag blänger ilsket. ”Nej.”

Han hånler och förser sig med en brödskiva. Under de senaste veckorna har jag vant mig lite mer vid maten i Aurora, men det mesta känner jag fortfarande inte igen. I Aphelion fick jag uppleva en massa nya saker, men så fort jag rundar ett hörn slås jag av ännu något nytt jag förnekats under uppväxten. Doften av olika kryddor jag inte känner igen dröjer sig kvar i luften och det vattnas i munnen.

”Okej, då slipper du smaka.”

”Som om jag skulle få det”, hugger jag tillbaka och han flinar igen, tuggar långsamt och stönar som om han aldrig har smakat något så gott. ”Vad tänker du göra med mig? Hålla mig fastkedjad här inne som ett husdjur?”

Så fort jag säger husdjur hör jag mjuka tassar på marmorgolvet. De har ätit upp, lufsar nu bort till sin husse och viftar på de tjocka vita svansarna. Han gnider dem bakom öronen och jag ser att blicken veknar. Kan den här prinsen faktiskt ha ett hjärta begravt under den där muskulösa bröstkorgen?

”Åh, ursäkt. Till och med dina hundar är ju fria att gå lösa”, säger jag bittert.

Han ger mig en road, nedlåtande blick.

”När du kan uppföra dig lika bra som de gör, intern, ska jag överväga att behandla dig likadant.”

”Jag heter Lor, ditt svin”, säger jag ilsket. ”Om du vill att jag ska bete mig som en människa kan du sluta kalla mig för det där.”

Nadir tar ner fötterna från stolen och lutar sig fram med armbå-